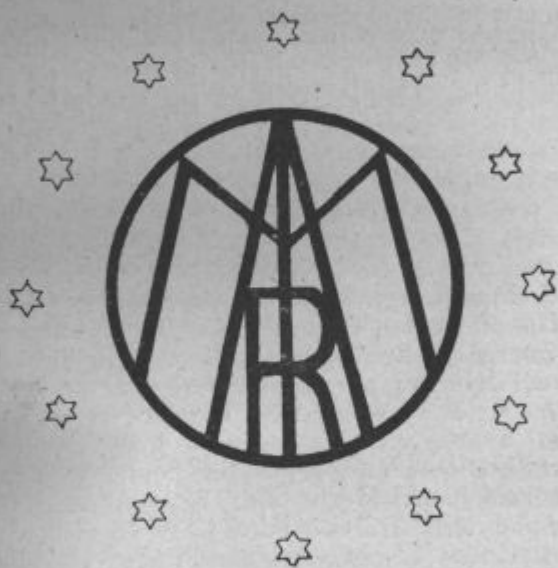

Priloga Novin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. marca

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list

Vrejuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klemek Jožef, vp. pleb. v Črensovcih Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenj verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, ka prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vs. države Europe 25 Din., v Ameriko i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Za to naročnino objavi M. List tudi vse dopise i izvrši vs. naročitve Amerikancov i Kanadancov brezplačno.

Naročniki se deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštnine, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Treziške po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomu Svestvi“ v celo platno vezana z rdečev obrezov 12 Din z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2 50 Din.

Dari.

I.

Na podporo Marijinoga Lista so darivali v dinaraj sledeči: N. Gančani 10, Horvat Marko Trnje 2, Ftičar Kata Hotiza 3, Gomboc Ivan S. Bethlehem 112, preč. g. Egidij Horvat pleb. S. Bethlehem 280, Kohek Verona Šafarsko 1, Gaber Franca naročniki so dali po en dinar vsaki, skupno 43 dinare. Darovniki so sledeči: Kranjec Treza, Skledar Janoš, Būček Peter, Turza Franc, Šbūl Franc, Felkar Jožef, Šandor Vince, Krenos Štefan i Franc, Gaber Franc, Jūrij, Peter, Leopold i Vili; Lang Karol, Būček Franc, Franciška i Franc, Mekiš Jula, Gaber Andrej, Bakanič Franc, Mekiš Jožef, Kampl Fridrik, Būček Andrej, Lang VIII, Husar Matjaš, Jug Mihael, Pilegar Janoš, Godar Tomaš, Bertalanič Franc, Hajdinjak Jožef, Forjan Štefan, Turza Franc, Būček Franc, Vrečič Rudi, Jauk Janoš, Nemeč Jožef, Godar Jožef, Rogan Peter, Benko Mihael, Mohap Franc, Benko Jožef, Būček Leopold. — Marija plačaj vsem.

II.

Na sirotišnico „Dom sv. Franciška“ v Črensovcih so darivali v dinaraj sledeči: N. D. Bistrica 25, Čurič Roza i Cigan Verona nabrale v Črensovcih 308 50, Puhan Magda G. Anik 10; Oletič Martin Sv. Martin 5, grah dobljeni na G. Bistrici 10, Plej Maričika i Čurič Veronika nabrale v Črensovcih 191 50, Vratarič Marija Zlatar 100 Wallner Justina Zlatar 25, Gregor Julia M. Sobota 25, Dr. Zdenko Matiašič, okr. zdravnik G. Lendava 20, Mekiš Roza Trdkova 10, Ivašič Josefa Trdkova 5, Horvat Jožef pleb. Martjanci 100, Vaš Marija Martjanci 40, Horvat S. Ignac i Žižek Martin nabrala na G. Bistrici 186, Kramar Martin Žižki 50, Horvat Matjaš nabralo v Črensovcih 95 50, Horvat Ivan Črensovcu 50, obresti od vloge v Soboti naložene 49 60, obresti od vloge v Maribori naložene 577 70, ob-

resti od vloge v Črensovcih naložene 8305.49, pokojni Peterec Jožef Črensovci 500, Tremmel Mihael Bokračič 50, Kovač Števan Bokračič 50, Kustec Marko Srednja Bistrica iz Kanade 500, na zapitkaj pri Gruškovnjak Antoni v Žižkih nabrano 20, Mak Marija Števanovci 10, iz Andovec: Karlo Treza 2, Korpič Marija 2, Mesič Treza 2, Prelec Julia 2, Makoš Janoša žena Virica 2, družina g. Hartnera M. Sobota 5000, z Beograda: Faflik Ludvik 100, Gobjko Krnjevič 10, Edi Šahermajer 10, Küplen Mariška 1, Tremmel Elizabeta 2, Kovač Kristina 5, Dani Štefan 3, Miočinski 50, N. 20, Horvat Marija Cleveland 56, Kolarič Andraš i žena Trnje 50, Dr. Janko Pikuš odvetnik D. Lendava 100, Jankovič Marija Zemun 15, Meolic Jožef Beltinci 6, Baligač Bara Beltinci 2, A. Š. Beltinci v zahvalo, ka njoj dober Bog stvar občuvao 10, Hanc Kata D. Bistrica 5, N. D. Bistrica 100, Ftičar Kata Hotiza 10, 15. Roža živoga roznoga venca Črensovci 6, Jerebič Marija nabrala pri sv. Križi 70; darovali so sledeči: Kosi Ana 10, Hercog Draga 10, Širca Marija 6, Šadl Anton 5, Hanžekovič Franca 4, Marinič Elizabeta 5, Turek Marija 2, Podlessek Franca 2, Zajdala Alojz 2, Černel Franca 2, Jerebič Marija 22; Kelenc Magda D. Bistrica 10, Jakšič Ivan G. Bistrica 10, Jakšič Ivan i Horvat Pišta nabrala na G. Bistrici 350 kg. krumpljov i 18 kg. zrnja = 204 din., Jerič Jožef Hratje 5, Kreps Franciška Tešanovci 55, Horvat Matjaš Črensovci 5, Koštrič Kata Črensovci 50, Rous Števan starejši Beltinci 15, Törnar Matjaš Črensovci v zahvalo, ka je stvar ostala i se dobro odala 20, Pavel Elizabeta D. Lendava 100, Novak Ivan družban nabralo na gostúvanji pri Horvat Martini v Žižkih 71, Ritlop Anton Črensovci 75, Virag Treza Črensovci 25, Cigan Ivan D. Bistrica 50, Bedrnjak Treza D. Bistrica 10, tretjerednice z Nedelice 34, z Beltinec: Baša Jožef 20, edna tretjerednica 10, Krenos Ivan 5, Komin Alojz 2, Lončar Miška 3, Ftičar Ana Hotiza 10, Srša Marija Ljutomer 20, Svetec Jožef žandar Berovo 50, Ritlop Martin Širine 11, Sukič Jožef nabralo na gostúvanji Kalamar Vendelina i Sukič Jule v Martinji hš. 64 din. 32.10, Horvat Martin i Kramar Jožef nabralo v Srednjoj Bistrici 214, Vičec Jožef Trnje 5, Tibaut Martin Mostje 10, Horvat Aga Žižki 30, N. za srečno odajo zivinčeta 5, Glavač Gusti D. Bistrica 2, N. Žižki 3, N. v zahvalo za povrnjenje deteta 25, na gostúvanji pri Balažek Matjaši nabrano v Polani 40.70, Glavač Ignac nabralo v Bedrnjaj 60, Hodnik Anton nabralo na gostúvanji pri Ritlop Števani v Črensovcih 38, na gostúvanji pri pok. Copot Matjaša do vici Agi nabrano 27, Marija Škrbenc Maribor 27, na gostúvanji pri Nerad Ivani nabrano v Črensovcih 63, Adamič Števan družban nabralo v Strehovcih na gostúvanji pri Horvat Ivani 38, Čizmazija Ivan družban nabralo na gostúvanji pri Vučko Jožefi na G. Bistrici 36.75, Jakšič Ivan i Horvat Števan nabrala na G. Bistrici 240.50, na gostúvanji pri Gruškovnjak Antoni v Žižkih nabrano 27, Bojncak Magda Turnišče 25, Kovač Franc Nedelica 20, Horvat Janoš i Marko nabrala v Trnji 32.50, N. Črensovci 50, Tkalec Števan G. Bistrica 30, Kata sirota Beltinci 1, Kavaš Mihai Odranci 50, Recek Števan Žižki 4, Recek August nabralo na gostúvanji pri Vuk Ani v Žižkih 35 din. — Oča sirot povrni vsem obilno!

ODBOR.

Ne čtem M. Lista. Eden naš naročnik nam je pisao, naj njemu stavimo M. List, zato ka ga ne čte. Katoličanec je. Smo ga stavili, ali ga pitamo zakaj ga ne čte? Jeli je tak pobožen, ka ga ne potrebuje, ali pa se njemu ne rača pobožno čtenje? To prvo gotovo, da ne je zrok. Če je pa to drugo, je jako nevaren beteg v duši. I zvrati ga samo pobožno čtenje.

Najsvetejše Ime Jezušovo.

III.

Če se ščemo zveličati, moremo dobra dela delati. A niedno dobro delo se pa ne more zvršiti brez sladkoga imena Jezušovoga tak, ka bi se Bogi dopadnolo i ka bi našemi zveličanji slůžilo, nam nebesko plačo spravilo. „Vse, ka delate v reči ali djanji, včinite v imeni Gospoda Jezuša i po njem hvalite Boga!“ (Kol. III—17.) Tak se glasi svetoga Důha reč, ki nam jo naznanja po svetom Pavli apoštolu.

Pot do večnoga zveličanja je pa puna tůdi vnoгих skůšnjav.

Vsi smo na zburkanom morji i naša ladjica je mala i strljiva. Hitro se zna prekopicnoti i njeni veslač pogroziti vu valovji živiljenja. O keliko more trpeti naše telo, keliko naša důša prle, kak se ločita eden od ovojga pri smrtnoj borbi; i sama ta ločitev, vmiranje kak je teško za vsakoga! Če so svetniki trepetali pred smrtnov vůrov; ka naj mi grešniki pravimo od sebe!? Potrebno nam je zato močno krepčilo i tolažilo na poti našega živiljenja i na konci toga. Ta tolažba, ta moč je pa v Jezušovom imeni. Glejte důšice, apoštote pred židovskim spraviščom! „Pozvali so zato apoštote, jih zbilil i njim prepreditil, naj ne gučijo več v imeni Jezušovom, nato so je způstili. Oni so pa odhajali z velikoga spravišča veselil, ka so vredni trpeti zasramůvanje za Jezušovo ime.“ (Djan. Ap. V. 40—41.) Te zgled kaže, ka nas Jezušovo ime nateliko okrepi, da nesamo, ka moremo mirno prenašati križe toga živiljenja, nego nas celo napuni z radostjov. Kde je pa veselje, tam pa ide vse od rok, tam potnik, delavec, napravita dugo pot i dosta dela zvršita. Zato mo mogoče tůdi mi z tem svetim imenom opraviti dosta dobrega i napraviti dugo pot do srečne večnosti.

Ne se nam zato trbe bojati, ka se ne bi zveličali, če bomo na pomoč zezavali to sveto ime. V tom je ravno zveličanje. Tak nam najmre pravi reč boža: „Niedno drůgo ime ne dano pod nebov, da bi se mogli v njem zveličati.“ (Del. Ap. 4.—12.)

Z popolnim vůpanjom se zato vržimo v naroče našemi milomi Zveličiteli i njemi z celim srcom pravimo reči svetoga Pisma: „Oča, tvoje ime je Zveličiteo od vekomaj!“ (Is. 63.—16.)

Patron důhovnikov v důšnom pastirstvi. Večkrat pride med farniki i důhovniki do kakšega nemira. Naj bi se te nemir mogo povsod odstraniti, nam je dala Maticerkev patrona: Svetoga Janoša Vianejskoga. Toga svetoga plebanoša so postavili lansko leto sv. Oča za patrona důšnih pastirov. K tomi lůbomi svetniki naj se zato obračajo vse fare, kde nega tistoga zaželjenoga mirů, ki bi mogo biti med farniki i důhovniki.

VSEBINA :

Mamlka, če bi jaz ovčica bio..	Stran 1	Marija pomočnica kristjanov	
Živiljenjepis Chambon Marije		je bl. Boska Ivana vodila	
Marte, laične sestre reda		i podpirala.	„ 8
Marijinoga obiskavanja	„ 2	Od „Doma sv. Frančiška“	„ 10
Půšpecje Jugoslavije za Rusijo	„ 3	Mešna Zveza M. P.	„ 12
Sveti Jožef, delavec.	„ 4	Misijonski glasi.	„ 13
Zadnja spoved ga je rešila.	„ 5	Cerkveni glasi	„ 16
Jůrjenska cerkev se olepšava.	„ 7		

A decorative banner with a scalloped top edge, containing the text "DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!". The banner is flanked by stylized floral and leaf motifs. Below the banner is a central floral emblem with two heart-like shapes at the top.

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz ovčica bio...

Mamika, če bi jaz ovčica bio, bi šteo biti lepa, bela, kondrasta ovčica Jezušekova. On naj bi mi dao ime „krotkica“. Jezušekova krotkica bi šteo biti. Iskao bi samo njega. Gledao bi samo v njega. Kajkoli bi delao, vsikdar bi pri njem bio. Če bi počivao, bi ležao poleg njegovoga ležišča. Če bi jo, bi čakao falaček ž njegove rokice. Če bi ti v kühnji pomagao, bi ta silo k njemi. Če bi bio pri svetom Jožefi v delavnici, bi se sem proso notri. Če bi šo po vodo na Nazareški vodnjak, bi za njim bežao. Nikdar i nikde ga ne bi püsto z pred öči. Pa bogao bi ga, Kamkoli bi me gnao na pašo, šo bi ž njim i za njim. Ne bi gledao strmine, ne püstine, ne slabe i duge poti. Jezušekovo pašo bi šteo vživati. Pa kdekoli bi me napajao, pio bi z tiste vode, štero bi mi on ponüjao. Bi bila ta na pečini ali v dolini, plitva ali globoka, kaona ali čista, sladka ali bridka, Jezušek mi jo je dao, škodila mi nede, bi pravo i vzeo bi jo. Vse kajkoli bi mi dao Jezušek, bi vzeo od njega, zato ka vse ka on da, da Večna Lübezen.

Pa jaz bi tüdi davao Jezušeki. Ne bi samo od njega jemao, davao bi njemi tüdi. Kak on meni vse da, tak bi dao jaz tüdi njemi vse. Vuno bi njemi dao; naj bi zato nadugo zrasla i se obrila moja dlaka dvakrat na leto, ka bi ti Mamika mela vuno, jo setkala za Jezušeki sebi, i sv. Jožefi potrebno obleko. Naj bi ti napravila z moje vune tisti prtíč, šteroga de noso okoli ledevja, kda do ga hüdobni slekli ž njegovega oblačila na kalvariji, ka njemi bar ta krpica ostane okoli ledevja na križi. Proti sramotenji bi [ga branila moja vunica. Pa dao bi njemi

tüdi mlekeca. Dojila bi Jezušekova ovčica kak največ mleka, ka bi siromaška Mamika mela njemi vsaki den z kem podvoriti. Pa da Jezušek rad ma tebe i nikaj ne vzeme za sebe ka ne bi z ednim dao i tebi i sladkomi ajteki sv. Jožefi, bi teliko mleka mela Jezušekova ovčica, ka bi vam vsem trem dojšlo. Pa sladko mleko bi dojila Jezušekova ovčica, ka bi božo dete raslo od njega v modrosti, milosti i starosti pred Bogom i ljudmi, ka bi mela Mamika ti z svetim Jožefom moč, ka odgojita svojega Jezusa, našega miloga Zveličitela za rešenje sveta.

Mamika ! Jezušek je zdaj v oltari, v tabernakli. Tü sem ščem jaz hoditi i tü njemi ščem biti ovčica. Tü naj počivam, tü naj me on hrani i napaja, tü naj njemi davam vuno i mleko, trpljenje i čisto življenje, tü naj me on zove za svojo krotkico, štera bo mirno prestala vse težave žitka, naj samo povekša tvojo i svetoga Jožefa čast i z vama popolnoma odiči vajnoga sladkoga Jezušeka !

Mamika, čuvaj me, ka me zgrabljivi vucje ne zgrabijo i ne odvlečejo vkraj od tvojega Jezušeka, od njegovoga svetoga tabernakla !

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XII.

Svete rane i v očiščelišču trpeče duše.

Jezuš je govoro zvoljenoj duši sestri Mariji Marti tüdi od velike haska, šteroga prinese častenje svetih ran dušam v purgatoriumi : „Blag slovo, ki kaplje iz svetih ran, nebeske milošče potegne doli i v očiščelišču trpeče duše v nebo spravi.“ „Kelikokrat z čistim srcem gledate Križano Boga, pet duš rešite z očiščelišču, za vsako rano edno. Ravnotak, križno pot z popolnomä čistim i spokorjenim srcem opravite, pri vsa

postaji dobite toisto miloščo zavolo zaslužjenja vsake moje rane. Če moje rane darujete za grešnike, ne spozabite se, da to včinite i za v očiščelišči trpeče duše, da jih tak malo misli na to, ka bi njim lejšali trpljenje. Svete rane kinče vseh kinčov nudiyo v očiščelišči trpečim dušam.“

Dober vučiteo je šteo te svoje reči sestri Mariji Marti tudi potrditi. Zato se njej je prikazao edno nedelo v posti, kda je zavolo betega ne mogla biti pri navuki i njej pravo : „Delo ti dam : Daruj svoje trpljenje združeno z mojimi ranami za duše, ki trpijo v očiščelišči.“ Sestra je začela to darüvanje opravljati i kelikokrat je je ponovila, telikokrat je vidila dušo v nebo iti. Bila je pri dvajsetom darüvanji, kda se njej prikaže Oča nebeski, ki njej pravi : „Onoisto oblast ti dam, kak sem jo dao mojemi Sini pod pogojom, če združiš svoje srce ž njegovim“. Sestra si je prizadevala, da to včini i kelikokrat se je zaročila i združila z Jezušovim Srcom, telikokrat je vidila, ka duše tak letijo v nebesa kak čupora ptic. Rešene duše so se včasi povrnole i so se njej zahvalile za dobroto rekoč : „Svetek, šteri nas je rešo ne mine, naime svetek svetih ran. Mi smo vrednost te pobožnosti samo te spoznale, kda smo stopile v Gospodovo veselje“. — „Če svete rane našega Gospoda Oči nebeskomi darujete, nekaj zvršite drugo odrešenje.“

K ednoj redovnici najbliže stojijo gotovo njenih redovnih sester duše. Zato je sestra Marija Marta posebno za te molila. Blažnoj Devici Mariji se je to dopadnolo, zato njej je pravila : „Duše tvojih sester, štere v očiščelišči trpijo, so moje hčeri. Jako me veseli, če čujem, da molite za njihovo rešenje . . . Jako me boli, če je v ognji vidim . . . Skoro vse sem pridejo . . . ! Jaz sem kraljica i ščem, naj te duše z menov kraljüjejo ! Ni moj Sin, ni jaz je poleg vse oblasti ne moreva rešiti ; one se morejo pokoriti. Vi njim pa tak nalehci zmenšate trpljenje i odprete nebesa z tem, ka za nje darüjete svete rane Oči nebeskomi.“ Gospod njej je tudi neki den pravo : „Darüjte rane v zadoščenje za prestopke proti redovnim pravilom.“

Neka naša pokojna sestra se njej je po smrti naskori prikazala i njej je to pravila : „Mislila sem, da vsa svoja dela zvršavljem samo za Boga ; a kda mi je te pokazao Gospod, sem spoznala, da so puna z naturnimi nagibi. Tisto veliko vüpanje, štero sem nosila v srci do presvetih ran našega Gospoda, me je rešilo. O kak sladko je vmreti v presvetih ranaj našega Gospoda !
(Dale.)

Pušpecje Jugoslavije za Rusijo.

Preminoči mesec zadnje dneve so meli pušpecje Jugoslavije konferenco v Zagrebi. Na toj konferenci so razpravljali od dužnosti Cerkve pri vzgoji dece i čuvanji katoličanskih verskih šol. Po konferenci so izdali skupno pastirsko pismo, v šterom opominajo vse katoličance, naj 19. marca, kda bodo sveti Oča mešüvali za nesrečne krščeničke v Rusiji, tudi oni goreče molijo za te.

Sveti Jožef, delavec.

Sveti Jožef je bio delavec. Delao je tesarijo. Ne bio kakši podjetnik, ne meo detičov ali vučencov, ne mašinov, navadni mali mešter je bi, delao je, da se prežive z svojov familijov. Takših delavcov nas je dnes den na milijone. Delamo ali na poli, ali pri mešttriji, ali vu fabriki ali pri kakšem drugom podjetji. V tom smo vsi ednaki z sv. Jožefom, mam malo, delamo dosta. A ne smo pa vednaki z sv. Jožefom v drugom pogledi. Nesmo zadovoljni, srečni, nemamo miru, ne blagoslova. Ka je tomi zrok? Zrok tomi je to, ka nemamo Blažene Device Marije i Jezuška. Vsa sreča svetoga Jožefa je izviralala od božega Sineka i njegove presvete matere.

Devica Marija je stala pred porodom; mesta pa ne nikde, kam bi se počinola i porodila svojega sineka. Ka napravi sveti Jožef? Mesto njej išče i poišče v štalici. Pa z stov štalicov je zadovoljen zato, ka je to bila boža sveta vola. Herod išče dete, da bi je pogubo. Trebe je rešiti z materjov vred. Što naj je reši? Bog je svetoga Jožefa zvalo za to službo: „Stani gori, vzemi dete i mater njegovo i beži v Egipt i ostani tam, dokeč, ti ne povem. Zakaj bo Herodeš po iskao dete, da bi je pogubo“. (Mataj II.—13.)

I sveti Jožef je na sebe vzeo te križ, to veliko bremen i je bežao žejen i lačen, truden i snen, v nevarnostih velikih i v sūkešini ne malo, pa je rešo Jezuša i Marijo. Gda je dete na zgubo prišlo, što je je pomagao iskati materi!? Sveti Jožef. Zato je pa dobo za to veliko lūbezen te najlepši naslov, to najčastnejše ime kak ga človek samo more dobiti na zemlji: Marija ga je zvala za očo Jezuškovoga, čeravno njemi je samo hraniteo bio: „Glej oča tvoj i jaz sva žalostniva iskala tebe.“ (Luk. II. 48.)

Glejmo delavci, v toj lūbezni svetoga Jožefa do Jezuša i Marije leži vsa njegova sreča i blaženost. Siromak je bio, služo je malo, trpo je dosta a blaženi je bio neskončano. Zakaj? Bio je zadovoljen, meo je mir. Blaženost je tam doma, kde je zadovoljnost, kde je mir. Toga je pa meo v obilnosti sveti Jožef i to takši mir i takšo zadovoljnost, kakše si svet niti premisliti nemore. Jezuš je: „Vladar miru“. (Is. V—6.) Marija je pa mati njegova. Srečen je zato samo tisti, ki teva dva kinča ma. I v kem vekšoj meri jiva ma, tem vekša je njegova blaženost.

I zdaj delavci mislimo na sebe. Zakaj nesmo srečni i zadovoljni? Dosta želemo. Ne mislim na plače, na jelo, na obleko, štera vsa potrebujemo, ka se preživemo. To vse naj ma delavec po pravici kak si zasluži, kak potrebuje. Mislim na to, ka želemo samo svecke reči. To je tista glo-

bočina, iz štere izvira teliko nesreč za naš stan. Jeli nas pa sveti Jožef na to vči? Jeli je pa on samo svecke reči želo v svojoj nevoli, v svojem siromaštvu? *On je vse pozabo i na vse pozabo i ne marao za nikoj, dokeč ne je rešo Jezuseka i Marijo, dokeč ne njima je vse potrebno poskrbo.* Vidite dragi delavci, tū leži tista velika razlika med nami i njim: Svetomi Jožefi je prva skrb bila *dūša* i samo te ta druga, telo. Nam je pa prva i zadnja skrb samo telo, za dūšo se pa skoro nikaj ne brigamo. Včimo se zato od svetoga Jožefa iskati najprle Boga i zveličanje naše dūše, potem pa že pride tūdi sreča i zaslužek v naše domove.

Nedela i svetek je. Vse ide k božoj službi, samo mi delavci na delo ali pa v krčmo, ali na šeto, ali na kakši izlet, ali na veselico. Bogati ljudje so prosto oblečeni, premislijo, ka je telo ne zato, ka bi je cifrali, nego da bi je oblačili po vremenskoj potrebi i pokrivali, da čuvamo sramežljivost. Mi delavci se pa oblačimo v najfinejšo obleko, naše hčeri i sinovje se jedini ravnajo v širšoj okolici po modi; vsaki se ogiblje nezmernoga trošenja alkoholnih pijač zavolo dūše i telovnoga zdravja pa šparanja vu vrednosti, samo mi delavci moremo napraviti tisto v nedelo i svetek, ka smo si z teškimi žūli spravili šest delavnih dni. O delavci, naj nas vči sveti Jožef, ka mo mislili pred vsem na Boga i svojo dūšo i samo potem iskali, ka je za telo potrebno. Na te način dobimo veliko srečo, dosta blagoslova na dūšo i tūdi vu vrednosti se nam bo poznalo, ka je Jezuš z nami i njegova presveta mati Marija.

Znam, ka nismo vsi delavci takši ali mogo sam to napisati zato, ka poznam, ka nas je dosta takših, naj tisti, ki neso takši, ostanajo stanovitni na pravoj poti, tisti pa, ki blodijo, naj se spravijo z slaboga tira v tir svetoga Jožefa, ka do živeli, delali z Jezušom i Marijov. DELAVEC.

Zadnja spoved ga je rešila.

(Priповest)

Zvonar skriči: „ne strelaj! Človek je tū! A viher je požro njegov krič i puška je počila. K sreči pa ne zadela, zato, ka je strelec ravno v zadnjem hipi spoznao, da so človeče podobe pred njim, ki nemajo orožja i je zato više strela sam rad. Zdaj se gospod kaplan Ivan oglasijo i pravijo na ves glas: „Z Svestvom idemo k betežniki!“ Puško dene divji človek zdaj včasi doli i ide pred potnike. „Što ste?“ Tišinski kaplan i zvonar, ideva na Sučovo k logarici, štera je smrtno betežna. Sva daleč od logarove hiže?“ „Ravno v drugi kraj sta prišla, k Potrnskoj golibi,“ odgovori tujinec. Goliba je bila te popolnoma prazna, samo v leti se je naselo v njej kakši krčmar, da je točo štajarsko vino liter po en groš. Pivcov je meo dosta, posebno so radi hodili Petančarje i Sodišinčarje, da ne gučimo od Štajarcov, ki so bili vsakdenešnji gostje golibašovi. Ali v zimi je bila goliba prazna. Zato je lahko služila kak skrivališče ljudem, ki so ne smeli na svetlo. Takši je bio tūdi naš človek, ki je strela na kaplana i zvonara.

Vse zmržnjeniva potnika oprosita tujinca, naj jihva pela v golibo, ka si malo odehneta i segrejeta. Ovak trdi i sirovoga izraza človek je včasi včino to. Nesamo ka jihva je pelao notri v nevolno kolibo, nego njima je

dao ešče nekaj za jesti. Meo je malo divjačine pečene pa nekaj mleka. Toplo mleko je odrevenele kotrige našima potnikoma ogrelo i sta štela oditi. Pa „Osmojen“ njihva je pusto. Prišla sta naime v roke Osmojeni, v Slovenskoj Krajini vsepovsed poznanomi ropari, ki ne se je smilüvao človeki, če njemi je stopo na pot i ki ga že več let iščejo a zaman pandurje, da bi ga zgrabili i dali v roke pravici. Cela Slovenska Krajina je trepetala pred njim i kda je nastao večer, so si vsi močno zariglali dveri, ka ne bi mogo notri. Kde so bili pa samo leseni zasühi, so si napravili lüdje železne, pa ešče železne kvake, štere so ležale na zapretih dveraj i te čuvala pred vlomom. To pa najbola zavolo zadnjega lüdomorstva pri Svetom Bedeniki, kde so vmorjenoga najšli plebanoša. Pri gorečoj skali so spoznali kaplan Ivan, da je to Osmojen. Pisao se je po pravici: „Smolen“, a zavolo zagoreloga, rjavkastoga obraza so ga zvali Osmojenoga. Neštérni so celo zmislili, da je prej prle ne bio tak rjavi kak je zdaj; kak je bujo najmre plebanoša pri Bedeniki, se njemi prikazao sam peklenšček i se njemi v obraz zasmejao. Pri toj priliki ga je prej dobila sapa peklena i ga je žežgala.

Zvonar ne ga je spoznao, ar je bio Ravenec. Kaplan Ivan so bili Goričanec i so ga po guči i opisüvanjih taki spoznali, ka ne more drügi biti kak Osmojen. Neso ga zato nikaj pitali, nego ešče z vekšov gorečnostjov kak med zapiši v največšoj nevarnosti, ka prejdejo, primejo za sveto posodo i prosijo Jezusa „daj mi to düšo.“ Pa tak da bi čütili v srci, ka ne prosijo zaman, kak da bi čüli odgovor: tvoja težavna pot je stlačila ter tomü grešniki, ka de moj. Zahvalijo se ropari za gostolübnost i ščejo oditi: „Betežnica naj teško čaka, moreva iti, da jo na zadnjo pot pripravim.“ „Nemreta nikam, pravi Osmojen, v lepoj poti bi mela več kak edno vüro; v teh zapišaj pa niti tri vüre ne prideta; zvün toga pa znata zabloditi i te nega za vaj nikše pomoči, vucje vaj raztrgajo, ar jih vse puno i strašno tulijo od glada.“ Pa naj pokaže, ka iz sreca guči, razgrne ložo, pokaže na njo i pravi gospodi kaplani: „Tü si počinite, dokeč nede den, vidim da ste jako oslabieni od duge i mučne poti. Midva z zvonarom va pa pri peči dremala na klopi.“ Dühovnik stisnejo k sebi dragoga Jezusa z milov prošnjov, naj jih presveti, ka njim je za včiniti, zvonar pa brez vsega odlašanja včasi leže k peči. Pretrüden je bio i želö si je počinek. V Srci dühovnika nastane mir. Jezus ga je poslao, si zmislil i z zahvalnim srcom pa z žarečim vüpanjom, ka dober Pastir obdrži v žitki logarico, ležejo na ložo i zadremlejo.

Po noči se je zvedrilo. Neba je postala čista kak jajce. Mráz je bio takši, da je vse cinkalo i škripalo. Šest je minolo. Kaplan nemajo mirü, stanejo i zbüdiyo tüdi zvonara z frkanja. Osmojen je že davno stano. Šö je, da razpara včera j streljeno srno i si jo pripravi za jelo na več dni. V peč je že zaküro i skühao celo mleko pa ponüdo potnikoma. Kaplan ne sprejmejo. „Zakaj pa ne vzemete? Ve pa mate šče jako dugo pot pa je strašen mráz? Na tešče pa že nete šli tak daleč i tak dugo?“ „Zvonar naj je, jaz ga počakam, Jezus me rešo velike nesreče to noč, morem se njemi zahvaliti za to veliko miloščo rešenja, pa düžnost, düžnost mi je tüdi vam se zahvaliti, ki ste me v toj strašnoj noči pod streho sprejeli. Mešüvati ščem i bom i zato ostanem na tešče. Pred poldnom bom ešče doma i te opravim sveto mešo, v zahvalö i za vas, za vašo dobroto, naj vam dober Jezus plača vu večnosti to vsmiljenost!“ Ropar je vüsta na široko odpro, kda je čüo te jake reči toga slaboga dühovnika i se je

zgrezno. Nekši nemir, nekša strašna bridkost, nekša nedopovedljiva žalost njemi je sela na dušo, ki ga je grizla bole kak bi ga grizle vse kače celoga sveta. Pa nekaj njemi je začelo tak močno v oči metati i ga pitati naj odgovori: „Zakaj si pa bujo tistoga duhovnika tam pri Bedeniki? Ti je bil kaj kriv? Mešuvao, molo je za tebe, podpirao je vsakoga siromaka, tebe tudi, ti si ga pa šo ropat i ar je stano i te šteo pregnati, ka je dužen bio po prisegi, štero je položo naj čuva cerkveno vrednost, si ga osmrto, kak negda Kain Abela. Zato si zdaj pregnanec, kak Kain, prekunjeneec od Boga, grdi morilec kak Kain.“ Osmojen pogledne v obraz gospodi Ivani i se šče nekaj izgovoriti, ka je rekši ne vredno hvale, ka se gospod njemi tak zahvaljujejo, pa njemi reč zbegne tak se prestraši, kda jih v obraz pogledne zdaj že pri dnevnoj svetlobi. Poznano lice stopi pred njega. O kak je želo on nekda viditi tomi spodobno lice. Vse takši je, kak je njegova mati. Ščista Nanin je. Pa oči povesi i globoko zdehne. Bogato Podlesekovo Nano je meo rad on, siromaški Smolenov Gjurko i bi si jo rad z čistim srcem v zakon vzeo. Pa ne njemi je bilo dovoljeno. Njeni starišje so proti stali. „Ka bi takši zamazani kodiš bio moj zet,“ je prej gučao Podlessek. Celo plebanoš so tudi prej vkrajgučali ženitev. Tak so prej pravili, „ka siromak naj se ne meša med bogatce.“ Vervao je Gjurko i je poprijelo njegovo srce veliki srd proti vsem, štere je mislo, ka so proti njegovoj ženitvi, najbolje je pa začeo sovražiti plebanoša. Poleg čemerov se je podao na tolvajijo. Z kraje se je šteo obogatiti, ka stari Podlessek ne bi meo nikaj proti. Par ropov se njemi je posrečilo. Veselio se je že naprej tistomi dnevi, kda z žačkov penez stopi pred staroga Podleska i njemi jo strosi pred oči: „Oča v Gradci sam si spravote peneze, dajte mi Nano!“ A prle pa bo posveto popi. Okradnem ga i ž njegovimi penezi dobim Nano, zakaj je proti siromaki?!“ I šo je v stari benedički farov, da okradne nedužnoga duhovnika, ki nesamo, da so ne branili ženitve, nego ešče priporačali i za Gjurka gučali. Ali hūdobni lūdje so nači zmislili. I on se je ravnao po njihovih lažej i je šo nad vrednost plebanošovo i cerkveno — pa . . . začeo je trepetati pri toj misli . . . štrelo sam jih, naj me ne bi vōdali, ar so me spoznali. Dobrotnika svojega sem vmoro i tu stoji zdaj sin Nanin pred menov roparom Smolenom, i mi kaže, kakše srce je gorelo v njegovoj pokojnoj materi. Njeni je. Spovedi nesam opravo že dvajseti let. Strašni grehi me mučijo, grizejo, strašijo, vmarjajo. Bi se jih ne bi rešo!? Ve je pa Bog toga duhovnika, ki je tak blūzi k mojoj duši, zato poslaol sem, naj reši i mojo dušo!? Ka pa če me spozna i odbije ali vōdá!? Ne! Nanin sin to ne bo včino! Ne, ne bo! Katoličanski duhovnik toga ne bo napravo! Spovem se. Oprosim za Boga i zveličanje dūš tak gorečega duhovnika, naj me spevejo!?“ Zvonari podvori ešče ednok, nato pa odgovori g. kaplani: „Malo je ka sem vam včino“ i pristavi: „Nekše pitanje bi meo do vas, gospod duhovnik, bi ne bili tak dobri, da bi ostala en kratek čas sama?“ (Dale.)

Jürjenska cerkev se olepšava.

Po prizadevanji gospoda kaplana Berden Andreja, ki so teliko trūdov meli pri postavljanji nove lepe cerkve, je ta naročila zdaj lepi luster za 9500 dinarov. Dela ga znani zlatar Tratnjek v Maribori. Gotov de za dva meseca.

Marija pomočnica krščenikov je bl. Boska Ivana vodila i podpirala.

Preblažena Devica je tak močno posegala v delovanje Bosko Ivana, ka je on mogeo izpovedati, ka ne napravi niti ednoga koraka v svojih podjetjih brez Marijinoga navodila. Gda se je v Rimi pred svetim Očom prečteo odlok, kakše čude je Bog včino na prošnjo Don Boska, te so sveti Oča pred zbranim zborom kardinalov to posebno vopovedali, ka se v življenji bl. Bosko Ivana telko čud zgodilo, ka so čudoviti dogodki

Žalostna Mati Marija. Morje ne je tak globoko, gore neso tak visike, neba ne je tak daleč od zemlje, kak je bila njena žalost nad tvojimi grehi. Ti je žao za nje?!

postali kak nekaj navadnoga. I našteli so velka dela Bosko Ivana, predvsem so omenili svetišče Marije Pomočnice v Torini, štero je Don Bosko začno s 25 centezimi (75 par) v žepi. Zidanje te cerkve se v istini more šteti med najčudovitejše dogodke v življenji Bosko Ivana. On sam je dao izjavo: „Marija si je sama zozidala hišo!“

Leta 1844. je Mati boža v ednoj prikazni pokazala blaženomi Bosko Ivavi, kak se bo razvijalo i raslo njegovo delo za mladino. Nato ga je pelala na edno polje i njemi je pravila: „Na tom mesti, gde sta slavna mantrnika, Adventor i Oktavij, prelejala svojo krv, na tej tlej, štera so s krvjov mučenikov prepojena, tü želem, ka bi lüdje Boga posebno čistili.“

I pokazala je mesto, gde so vmorili slavna mantrnika. Včasi nato je Don Bosko vido na tistom mestu krasno cerkev, na šteroj je z zlatimi literami bilo zapisano: „Tü je moja hiša, odtec (bo šla) moja slava.“

To je bila prva spodbüda, prvo prigovarjanje Marijino, naj Don Bosko začne zidati cerkev. Približno deset let sledkar je Don Bosko resan začno zidati cerkev. Gda je začno to velikansko delo, je meo v žepi samo 25 cent. (75 par), štere je dao zidarskomi majstri za kaporo i njemi je smehljajoč tak pravo: „Nikaj se ne bojte, Mati boža bo že preskrbela potrebne peneze za zidavo cerkve, jaz sam samo blagajnik!“ Te Don Boskove reči so se vkratkem vresničile. Že po dvotjedenskom deli je Don Bosko potrebüvao jezero Lir, da bi delavce mogočo izplačati, nego njegova kasa je bila prazna. V toj stiski se je Don Bosko spomno na edno betežnico, štero je on kak duhovnik že parkrat pogledno. Bila je to edna precu bogata peršona, ki je že tri mesece jako betežna v posteli ležala.

Gda je Don Bosko zadnjikrat pri njej bio, te se njemi je etak potožila: „Če bi spoznala, ka sam bar malo bolša, bi rada izvršila vse molitve i vsako dobro delo, štero bi mi Vi naložili. Za mene bi bila že velka milost, če bi mogla bar iz postelev stanoti i po sobi malo gor pa dol hoditi.“ — „Ali bote včinoli ka Vam bom zdaj naložo?“ je pitao Don Bosko. „Natenko bom se zvršila.“ „Dobro, potem pa začnite včasi devetdnevnicu v čast Mariji Pomočnici krščenikov“, i Don Bosko njoj je povedao, kak naj moli. „Dobro, pa kakše dobro delo naj včinim?“ je pitala. „Če Vam je po voli i se Vam bo zdravje zboljšalo, darüjte kakši dar za cerkev Marije Pomočnice, štera se zdaj zida v Torini.“ „Jako rada, če bom samo mogla stanoti i po hiši hoditi.“ — Te oblübleni dar je bila edina pomoč, na štero je Don Bosko v toj stiski mogočo računati. Na deveti den se je podao k betežnici, da bi pozvedo, kak se njoj godi. Komaj ga je dekla zaglednola, je zakričala: „Gospa so že zdravi i so bili že dvakrat v cerkvi.“ Don Bosko je stopa v hišo i je resan najšeo gospo popunoma zdravo. Kak je gospa Don Boska zaglednola, je vsa vesela vskriknola: „Prečastiti, jaz sam zdrava! Že dvakrat sam bila v cerkvi, da bi se zahvalila predobroj Materi božoj. Vzemite zato ete mali dar za cerkev, štero zidate. To je moj prvi dar, šteroga Vam dam, pa ne bo zadnji.“ Don Bosko je sprejeo od gospe mali zavitek i gda je domo prišeo pa odpro zavitek, je v njem najšeo jezero zlati Frankov, to je ravno tisto šumo, štero je tisti den potrebüvao, da je izplačao delavce. Tej jezero zlatih Frankov njemi je prišlo brez dvoma iz Marijine roke.

Te čudoviti dogodek se je razneseo kak blisk po vsem varaši i vnošli so prišli k Don Boski, pa so ga prosili, naj je on priporoči prebli. Devici i vsi so bili pripravleni opraviti edno devetdnevnicu pa darüvati kakši dar za novo cerkev. Don Bosko je večkrat pravo: „Če bi jaz šteo pripovedavati, kak vnogo prošenj i molitev se je spunilo na priprošnje Marije Pomočnice krščenikov, za časa, gda se je cerkev zidala, te bi mogao napisati debele knjige“. Naj ešče eden dogodek opišemo.

V septembri l. 1866. se je Don Bosko pali nahajao v velkoj stiski. Mogli bi dovršiti kupolo svetišča Marijinoga. Postavili so že stebre, šteri bi držali velko okroglo kupolo. Naednok Don Bosko stavi delo, potom pa naroči majstri, naj da napraviti plehnati obok, namesto da bi zidali dale. Majster se je začüdo i je delo nekaj časa zavlaučüvao. I glejte, ka se je zgodilo! Ravno v tistih dnevaj je prišeo h Don Boski bogat bankir

Anton Kota, ki je Don Boska proso, naj da kupolo dokončati po prvom plani. „Penezna pomoč Vam ne bo sfalila“, je pristavo bankir. Ka se je zgodilo? — Te bankir je bio starček v 83. leti in je bio že blüzi smrti. Zdravniki so njemi odpovedali vsakše vüpanje, ka bi on ešče nekaj časa mogo eo ostati pri življenji. Gda ga je neki den Don Bosko obiskao, je bankir z jako slabim glasom tožo: „Samo ešče par minut i jaz bom mogo eo vmreti.“ „Ne, ne, dragi gospod“, njemi odvrne Don Bosko, „Vas potrebuje Marija ešče na zemli. Vi morete pomagati, da se dozida njena cerkev.“ „Iz srca rad bi pomagao, nego za mene ve ga več vüpanja“. „Ka bi včinoli Vi, če bi Vam Mati boža podelila milost ozdravljenja?“ Tisti dober mož je nej pričaküvao takšega pitanja, i je malo pomislo nato pa odgovoro: „Če jas pali ozdravim, oblübig, ka bom skoz šest mesecov vsakši mesec dao dve jezero Lir za zidanje cerkve.“ „Dobro“, je odvrno Don Bosko, „jaz se povrnem k svojim dečkam i njim naročim, najmolijo i jaz vüpan, da Vam bo Marija sprosila milost ozdravljenja. Zavüpane, ar je Marija mogočna Devica.“ Prle kak se je ločo od njega, njemi je podelo blagoslov Marije Pomočnice kristjanov. Tri dni sledkar so Don Boski naznanili obišk ednoga gospoga. I što je bio? Bankir je prišeo i ves srečen etak gučao: „Jaz sam prišeo k Vam, Mati boža me je proti vsemi pričaküvanji ozdravila, vsa moja družina i vsi moji znanci se tomi čüdivajo. Tü je prvih dve jezero Lir.“ Gospod je šče v naslednjih petih mesecaj redno prineso dve jezero Lir i je vsikdar kazao srčno zahvalnost do Marije Pomočnice krščenikov.

Takših čüdnih dogodkov bi lahko vno go našteili. Don Bosko je pravo: „Nega niti ednoga cigla v toj cerkvi, šteri ne bi mogo eo pripovedavati od kakše milosti Matere bože.“ Na den posvečenja te cerkve je vno go lüdi čüdežno bilo ozdravljenih i vno go so dosegno li, ka so prosili v svojih molitvaj. Vsi so pri toj priliki Don Boska slavili i njemi čestitali, nego on je odgovarjao: „Nej sam jaz, ki je vse to napravo i ki dela čüde; lübi Bog i njegova presveta Mati sta se štela poslüžitl ednoga sirmaškoga dühovnika v izvršitvi toga velkoga dela. Jaz sam iz svojega nikaj nej dao kcoj. Marija si je zozidala hišo!“

† J. ŽERDIN.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se slüži vsaki tjeden edna sveta meša od tistimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo slüžila v Domi staino naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Najlepši spomin. Zadnjič smo omenili dar preč pleb. g Bednarik Rudolfa pri Gradi, ki so dali na spomin za pokojnov svojov materjov na en črep. 650 din. To je najlepši spomin. Zakaj? Zato, ka te spomin nikša reč ne more podreti; zato ka te spomin največ haska nosi. Nišče ga ne more podreti, zato ka je dani večnomi Bogi za njegove sirote. Boga obladati pa nišče nemore. Največ haska pa zato nosi, ka se slüži vsaki tjeden edna sveta meša za darovnike žive i pokojne i zato ka vsaki den

do konca sveta i vso večnost de Jezuš plačivao dar, ki je njiemi dani v siromakaj. To lepo navado prečastitoga gospoda plebanoša naj bi nasledovali pri smrti svojih dragih vsi premožnejši i dali na en črep; siromaki pa naj bi dali menši dar, ka bi premogli.

Ste čteli, v kakšo nesrečo so spadnoli g. Sakovič plebanoš v D. Siniki? Da ozdravi njihov jezik od raka, obečavajte dušice, štere ste od njih toliko darov dobile, dare na Dom sirot i jih zročite v namen ozdravljenja sv. Frančiški i sv. Držini. Naredite obliube kak ste v meseci februari čteli v M. Listi.

Novi črep i kamen. Kolenko Kalman z Črenovec nam je poslal na eden kamen-iz Kanade; darivao je 672 din; črepe po 650 din. so pa kupili Kolarič Mihal i žena z Trnja pa izobraževalno društvo z G. Bistrice.

Več črepov nam je darivala družina gospoda Hartnera iz M. Sobote: darivala je za dom sirot 5000 dinarov.

Genjliva zahvalnost. En oča iz Č. fare je meo veliko žalost za volo sina. Obliubo je dar na dom sirot, če se odvrne ta nesreča od njegove hiže. I z punim veseljom je prineso svoj obečan dar na Dom, sin je rešen.

V sreči neso se spozabili z sirot. Tkalec Števana domači na G. Bistrici neso se spozabili z Doma, kda njim je njihov poslo z Argentine peneze. Prinesli so 30 dinarov.

Svatje so bili darovitni na večih gostüvanjaj. Njihove dare objavimo na platnicaj lista.

iz šterih mest ali občin smo dobivali zdaj dare? Te so sledeče: D. Bistrica, Golnik, Sv. Martin, Črenovci, G. Bistrica, Zlatar, Sobota, G. Lendava, Trdkova, Martjanci, Žižki, Bokreči, Srednja Bistrica, Trnje, Števanovci, Andovci, Virica, Beograd, Cleveland, D. Lendava, Zemun, Beltinci, Hotiza, Sv. Križ, Tešanovci, Nedelica, Turnišče, Ljutomer, Berovo, Martinje, Širine, Mostje, V. Polana, Strehovci, Bednja, Maribor, Hamilton, Odranci. -- Kak se vidi, vsikdar večih mestaj se za naše sirote i se pomaga. A vendar je šče jako došta občin v Slovenskoj Krajini, ka ne so zvedle za nje! Naj pa zvejo, moremo vsako priliko porabiti i priporočati v svojih gučaj, pismaj zadevo „Doma sv. Frančiška“.

Zahvalnost, ka dober Bog posluhne molitve darovnikov, je pali odprla svoje srce. Kak na tabljaj izkazani dari posvedočijo, več takših darov smo dobili. Vnoga sirota od svoje stvari ma jedino preživljanje, zato jo dober Bog posluhne, kda prosi njegove pomoči, ka občuva njene stvarice. To svedočijo objave darov iz zahvalnosti.

Evangelske sirote dar smo tüdi dobili. Kak svedoči izkaz darov, nam je sirota Kata poslala iz Beltinec eden dinar. Što zna, če te dar ne ne največšega plačila vreden pred dobrim Bogom i mi te dinar z tak zahvalnim srcem vzememo i vsaki najmenši dar, kak vsakoga največšega.

Lepi dar z Kanade. Kustec Marko iz Srednje Bistrice zdaj v Sudbury v Kanadi nam je poslal po materi 500 Din.

Naši od doma odtgnjeni mislijo na sirote. Tak so včinoli Jerebic Marija iz D. Bistrice pri Sv. Križi, kde služi, Svetec Jožej žandar, Vratarić Franca domači v Zlatari, Puhana Magda na Golniki, Jankovič Marija v Zemuni, Ritlop Martin v Širini, Horvat Marija v Clevelandi.

Dobre duše, dajte vsem svojim glas, kde koga mate, naj podpira sirote, ka kemprle pridejo do svoje strehe.

Vsem prisrčni Bog plačaj!

Odbor.

Mešna zveza M. P.

V zadnjoj številki Marijinoga lista smo vam oblúbili pisati od dühovnih dobrot, štere dobijo kotrige „mešne zveze M. P. Najprle ščemo pa spregovoriti par reči od blaženoga Don Boska, ustanovnika salezijanske družbe. Toga človeka imenüjejo sv. Vincencija Pavelskoga 19. stoletja. Smileni je bio, zato pa tüdi poštvüvani: znameniti francoski pisatelj Victor Hugo (izg. Viktor Ÿgo) je vöre pa vöre čakao v predsobi na sprejem pri Don Boski v Parizi.

Na križi je tvoj Gospod,
Misli nanjga vsepovsod!

Misli na krv, ki pretaka,
Se za tebe, düša draga!

Naj trpečega Gospoda
Vsaka düša verno boga!

Salezijanska družba se je čüdovito hitro povekšala. Dnes je salezijancov že več kak 6 jezero, med temi je eden dosejno prvo čast za papom v sv. Materi cerkvi, postao je kardinal. Kak misijonare jih najdemo že po celom sveti. Zavodov majo više 500, ravnotoliko hčeri „Marije Pomöčnice“ s 5000 kotrigami; te zadnje so ženska vejka salezijanske družbe, ustanovlene par let kesnej kak salezijanci.

Gde je vzrok te hitre širitve salezij. družbe? V načini njihove vzgoje, ki ma svoj fundament na lübezni. „Lübimo drüge zato, ka vzbüdimo pri

njih lübezen do Boga!“ to je njihovo geslo. Salezijanski zavodi so predvsem za siromaško mladino. Večina zavodov je takših, ka se v njih mladina vzgaja za salezijance-redovnike, ništerni pa, gde ma mladina, ki hodi v svetske šole, stanovanje in, ka je največ vredno, dobro kršćansko vzgojo.

Šatan je probao vničití dobro delo Don Boskovo, zato njemi je pošilao vnogo neprijatelov; liki tüdi prijatele je meo te dobrotnik človečanstva; prijatele, ki so njemi pomagali pri deli za rešitev mladine s tem, ka so vstopili v njegovo družbo.

Don Bosko pa je znao, ka bi njemi šče vnogi radi pomagali, liki nemrejo zato, ar njim njihove razmere ne dopüščajo, ka bi postali salezijanci: za te je nastavo „zvezo salezijanskih sotrudnikov i sotrudnic“. To je Don Boskov tretji red (prvi: salezijanci, drügi: hčere Marije Pomočnice, tretji: salezijansko sotrudništvo). Kotrige te zveze podpirajo salezijance gmotno to je s penezi ali z drügimi telovnimi dobrotami, z molitvov in s svojim vplivom pri prijatelaj ali dobrin lüdeh. Pa k šenki? Ne. Ogromne dühovne dobrote dobijo za svoj najmenši dar. Najvekša dühovna dobrota je gvüšno takzvani

Velki odpüstek posvetitve dela.

Salezijanski sotrudniki i sotrudnice (ravnotak kotrige mešne zveze Marije pomočnice) dobijo 400 dni odpüstkov vsigder, gda zgovorijo med delom kakši zdihlaj, na priliko Jezuš! — Marija! — Moj Bog i moje vse! — Marija mam te rad! i spodobno Ednok pa na den zadobijo *popuni odpüstek* za takši vzdihlaj združeni z delom. Te odpüstek tüdi lehko darüjejo za purgatoriumske düše.

Te velki odpüstek, ki zaistino nema para, so Sv. Oča Pij XI. podelili celoj salezijanskoj družini 6. junija 1922. Prihodnjič opišemo njegovo velko vrednost, njegove pogoje pa naštemo tüdi drüge dühovne dobrote, štere vživajo salezijanski sotrudniki i sotrudnice kak i tüdi kotrige mešne zveze Marije Pomočnice.

Pismo svetoga Oče proti preganjanji kršćenikov v Rusiji.

Globoko nas pretresajo strašna i bogokletna hüdodelstva, štera se den za dnevom ponavljajo i naraščajo proti Bogi i proti düšam brezštevülnih prebivalcov Rusije, tak dragih našemi srci že zato, ka toliko trpijo i ar je med njimi toliko vernih i plemenitih sinov naše svete katoličanske cerkve, vernih i plemenitih do junaštva i mantrništva.

Že od začetka našega vladanja smo si po zgledi našega prednika blaženoga spomina Bnedikta XI. z vsemi močmi prizadevali, da bi vstavili grozovito preganjanje i odvrnoli veliko nesrečo od teh narodov. Vladam zastopaním na konferenci v Genovi (1922) smo nujno predlagali, naj bi se sporazumele za sküпно izjavo, štera bi mogla rešiti vnoge nesreče Rusijo i celi svet, naj naime kak pogoj za kakšnokoli priznanje sovjetske

vlade zahtevajo: pošiljevanje vesti, sloboščino vseh vereizpovedi i cekvene vrednosti. Ti trije pogoji bi bili hasnoviti predvsem cerkvam ločenim od katoličanske edinosti, a so bili, žalostno, odklonjeni zavolo svetskih dobičkov, šteri bi pa bili bole občuvani, če bi bile razne vlade pošiljevale predvsem bože pravice. — Istotak je bilo naše posredovanje odklonjeno za ohranitev svetih posod i podob, štere so tak drage vsem vernim Rusom. Vendar smo meli tolažbo, da smo ruskoga patriarho, Tihona, toti ločenoga od edinosti, rešili smrtne kazni. Z ednim smo pa z plemenitimi dari katoličanskoga sveta nad 150 jezere dece rešili strašne smrti, odposlanci so je hranili vsaki den toliko časa, dokeč neso bili prisiljeni zapustiti Rusijo, kda je ruska vlada jezere nedužne dece rajši zročila smrti, samo da je ne bi mogla hraniti krščanska lübezen.

Ta bogokletna brezbožnost se ne obrača samo proti duhovnikom i odrasčenim vernikom, med šterimi poleg drugih žrtev pozdravljamo posebno naše predrage sine, katoličanske duhovnike i redovnice v vozaj i v pregnanstvi, med njimi dva püšpeka Boleslava Sloskana i Aleksandra Frisona i našega predstavitela za slovenski obred, katoličanskoga eksarha Leonida Fjodorova. Še več! Voditelje brezbožnikov i organizatorje „protiverske fronte“ ščejo predvsem pokvariti mladino, zlorabiti njeno preprostost i nevučenost; namesto da di njej dali izobrazbo i vzgojo, štera končno ne more sada nositi brez vere, pa jo organizirajo v „Zvezi borbenih brezbožnikov“; jakostno i gospodarsko prepadanje zakrivajo z nečlovečov agitacijov, da deca izdavajo svoje stariše, rüšijo i oskrunjavajo svetišča i zagiftajo z grehami i najsramatnejšimi zablodami; ali s temi vdarci proti veri i Bogi razdirajo omiko i samo človečo naturo.

Proti tem hüdobijam, ki smo je večkrat z bolečinov omenili v naših govoraj i v našoj okrožnici od vzgoje mladine, nesmo prenehali vsaki den moliti i tüdi druge spodbujati k molitvi za milijone düš, odrešenih po krvi Jezüsa Kristuša, a takrekoč prisiljenih, da zamažejo sv. krst i starodavno rusko pobožnost do presvete Device. Da bi v tom prizadevanji meli sodelavce, smo ustanovili posebno „Komisijo za Rusijo.“ Že od prvih tjednov našega vladanja smo potrdili i z odpüstki obdarili vzdih: „Odrešenik sveta, reši Rusijo!“ pa v zadnjih mesecaj tüdi dve molitvi k sv. Tereziji Deteta Jezüsa. Odborili smo, da je naš Vzhodni zavod začeo predavanja za širše občinstvo od bogokletne brezbožnosti i sovjetskoj Rusiji; z veseljom smo ugotovili, da so tomi zgledi en mesec poznej sledila spodobna zborüvanja v Londoni, Parizi, Ženevi, Pragi i indri.

Ali naraščajoča javna i uradna bogokletna brezbožnost zahteva šče splošnejše zadoščenje. Na zadnjih božičnih svetkaj je bilo zaprtih več stotin cerkvi, je bilo žežganih veliko število svetih podob, zapovedano je bilo delo v fabrikaj i šolaj, odpravljena je bila nedela, i ka je najhüjše, delavec v tovarnaj se sili k odpovedi od vere i Boga pod kaštigov, da se njemi ovak vzemejo krüšne, stanüvanjske i oblačilne karte, brez šterih v Rusiji ne mogoče dobiti živeža, stana i obleke. Zvüntoga so po varašaj i vesnicaj prirejale nesramne maškerade, štere so k božiči v samoj Moskvi vidili celo zastopniki tüjih držav: vidili so obhode automobilov, na šterih so dečki v cerkvenih oblačilaj zasramüvali križ i na njega plüvali; na drugih automobilaj so bila velika božična dreva, na štera so bile za šinjek obešene podobe, štere so predstavljale katoličanske i pravoslavne püšpeke.

V središči iste Moskve so pa drugi mladenci na najgnusnejši, bogokletni način zasramovali sveti križ.

Da bi mi sami na kak najboljši način mogli zadoščevati za te bogokletne hüdobje i da bi vernike sveta povabili k zadoščevanju, smo odločili, da bomo na svetek sv. Jožefa dne 19. marca, v cerkvi sv. Petra na grobi prvaka apoštolov darovali zadostilno i prosilno sveto mešo za tak krute žalitve božega Srca, za zveličanje duš v tak težkih prezkušnjajih za tolažbo nešemi predragomi ruski narod, da bi končno že prenehala ta strašna nevolja i da bi se posamezniki i narod povrnoli k edinosti edine črede Odrešenika i Rešitelja, našega Gospoda Jezua Kristuša. Presveto Srce bomo prosili vsmiljenja za žrtve i za same krvnike, potem pa bomo prosili priprošnje Presvete i Nevtepeno Device Marije, njenoga prečistoga zaročnika sv. Jožefa, zaščitnika cele cerkve, posebno patrone Rusije, sv. Ivana Krstitela, sv. Mikloša, sv. Bazilija, sv. Janoša Zlatovüstnoga, sv. Cirila i Metoda, druge svetnike i posebno sv. Terezije Deteta Jezua, šteroj smo posebno priporočili bodočnost teh duš.

Trdno zavüpano, da se bodo toj slovesnoj pobožnosti i našim molitvam pridružili vsi katoličanski pušpecje i ves krščanski svet, bodisi isti den, bodisi kakši drugi den.

V zavüpanji, da bo boža Previdnost pripravila i dala potrebna sredstva za poravnavo jakostnoga i vrednostnoga opuštošenja v tej neizmernih pokrajinaj, ki tvorijo edno šestino vsega sveta, bomo z vsov dušov vdržali pri toj zadostilnoj i prosilnoj molitvi, da bomo pozvali bože vsmiljenje na ruski narod.

Vsem, ki se bodo nam v toj molitvenoj križarskoj bojni pridružili, v zavüpanji od srca podelujemo apoštolski blagoslov kak poroštvo nebeskih milošč.

Dano v Rimi, pri sv. Petri, dne 2. februara, na Svečnico I. 1930.

Papa Pij XI.

Dušice, ka napravite ve! To pretesljivo pismo svetoga Oče more genoti vse, ki majo samo piknjico vere i lübezni do dobrega Jezua. Sinovje i hčeri Slovenske Krajine, vnogo, vnogo vas naj bo te den, na Jožefovo v cerkvi pri svetom obhajili i vsi darüjte sveto prečiščavanje, sveto mešo, celodnevne molitve z svetim Očom za nesrečno Rusijo. Pa edno ešče naj vsaki včini: **Ne pijmo te den alkoholnih pijač! Te naj bo naš dar Jezui, ka reši svoje ovčice toga strašnoga biča! Te nas bogale dušice?**

Izjava sv. Oče. Leta 1927. okt. 19. so sveti Oča dali sladečo izjavo: „Prav vsaki den se spominamo pri sv. meši Rusije; niti eden den je ne zapüstimo. Spominamo se vseh njenih duhovnikov, vseh njenih spoznavalcev, vseh njenih vernikov, katoličanov i nekatoličanov. Še več! Z našim Gospodom Kristušom pri vsakoj meši potüjemor v Rusijo; vsaki den jo z nami prehodi Jezuš. od Minska do Vladivostoka, od Tiflisa do Soloveckih otokov: blagoslavljam, molimo, lübimo i vüpano z ednim, predvsem pa trpimo ž njimi z vsemi.“

Ki lübi svojo vero, svojega Boga, svojega bližnjega, bode dosta molo i se zatajüvao za preganjane krščenikov v Rusiji!

Na Jožefovo ne bomo pili akoholnih pijač za zmago Cerkve v Rusiji! Ne bomo!

J. KONTLEA

Naš apoštolski administrator priporočajo gosto sveto prečiščavanje. Prezvišeni g. herceg pušpek i naš apoštolski administrator v lepom pastirskom listi, šteri se je meo vnedelo pred pepeonicom prečteti v cerkvi, opominajo vse vernike, naj se kem večkrat prečistijo. Posebno želejo, naj se osnova Apoštolstvo mož, to je naj se združijo dečki i moški pa majo skupna sveta obhajila. Na konci svojega lista opominajo tudi vse vernike, ka naj se držijo lepe stare navade i naj se k vuzmi vsaki v svojoj domačoj cerkvi prečisti. Vüzemska spoved se pa začne v lavantinskoj pušpekiji i tak v našem vikariati prvo postno nedelo i trpi do nedele svetoga Trojstva.

Zakaj nega gor Marijine podobe na M. Listi!? Naši dragi naročniki nas z edne fare pitajo, zakaj nega gor na tabljaj Marijinoga Lista podobe Nevtevene Device kak je negda bila gor! To pitanje nas zaistino do dna srca veseli. Vidimo najmre ž njega, da naše dobro ljudstvo veseli, če vidi podobo svoje dobre nebeske Matere. Pa naj bodo ti dobri naročniki potolaženi, ne je vzeta doli podoba Nevtevene Matere z M. Lista. Gor je ostala, samo ne so je dobro poglednoli. Marijina podoba se najmre ne slika samo v edno formo, nego v sto i sto form. Vsaka forma pa ma svoj pomen. Naj ne bi edna forma postala prenavadna, zato se te vnoge forme menjajo. Tak delajo vsi listi, tak je napravo zato tudi naš. Kakšo podobo si je pa te zvolo? Gledajte eto: „Na sredi M. Lista vidite edno okrogolino. Ne je nikaj potreto, nego popolna okrogolina je. To pomeni popolaost. Što pa nosi to popolnost? To popolnost nosi tisti, šteroga ime je zapisano v to okrogolino. Spisano je pa notri: MARIJA. Probajte samo čteti, pa najdete ka zdaj pišemo. Okoli Marijinoga svetoga imena je pa dvanajsetero zvezd. Te zvezde pomenijo Marijine dvanajsetere jakosti: čistost, poniznost, lübezen itak dale, z šterimi je bila ta najsvetejša žena okinčena i štere glasi že 26. leto Marijin List i k šterim vodi, naj bi ž njih dragi naročniki v kem vekšoj meri mogli zajimati. Vidite to je zdaj Marijina podoba na platnicaj Marijinoga Lista. Jeli ka je jako lepa! Samo razmiti jo moremo. Zdaj jo že razmimo i mo si prizadevali ka mo mi tudi kem bole i kem prle spodobni k toj podobi. Ve naslikana Marijina podoba tudi pride gor, ali letos ostane ta. Mamo že lepo pripravljeno, tečas pa le gledajmo to i pletimo po njoj dosta zvezd okoli svoje duše!